

[Christmas Møller.]

pleringsmandater for at kunne naa til den Retfærdighed, som det ærede Medlem af mange forskellige Grunde ikke vil forlade, hvad jeg i høj Grad agter ham og hans Parti for, idet jeg jo mange Gange har understreget, at i Virkeligheden er dette Valglovsforslag i langt højere Grad en Haand frem til Socialdemokratiet om at blive Flertal her i Tinget uden at have Flertal i Befolkningen end til noget andet Parti. Dette giver sig af sig selv, thi Socialdemokratiet er jo Halvmillion-Partiet overfor de andre Partier, som er betydelig mindre, hvilken Betragtning understreger det urimelige i, at Regeringen atter har fremsat dette Lovforslag.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg: Ja, men maa Tiden nu ikke være inde til, at vi kan faa en lille rask Grundlovsændring? Det vilde jo ikke være saa lidt værd, om vi atter kunde opleve her i Folketinget at høre det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sige, at hans Ord ikke havde meget at sige. Men naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg saa talte om og imod et Erhvervsting, en Betragtning, som med stor Styrke er ført frem af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, og en Tanke som jeg ved Lejlighed ogsaa har været inde paa, saa glemte det ærede Medlem jo ganske, at et Erhvervsting hverken efter det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Anskuelse eller efter min skulde have absolut Vetoret, det skulde kun have suspensiv Vetoret. Saa hele den Betragtning, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremsatte angaaende et eventuelt Erhvervsting som værende en Klods i Maskineriet o. s. v., er efter min Opfattelse ikke rigtig, naar man, saaledes som jeg har gjort det, altid har kædet det sammen med et suspensivt Veto og ikke med et absolut.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg nævnte to Ting angaaende min Stilling til disse Spørgsmaal. Jeg skal ikke citere lange Kronikker, hverken det ene eller andet Sted fra, men et Par Bemærkninger maa det vel være mig tilladt at fremsætte til det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem omtalte min Stilling til Landstinget i det hele taget og navnlig til dets forfatningsmæssige Stilling, set paa Baggrund af, hvad der statsretligt — kan man sige — skete i 1919. Inden jeg gaar over til at sige er Par Ord herom, kunde jeg have Lyst til at spørge det ærede Medlem Hr. Borgbjerg: Vil Socialdemokratiet stille sig paa det Standpunkt, at et Flertal i Landstinget skal bøje sig for Folketinget? Det kneb med at faa Svar inden Landstingsvalget.

Jeg deltog den Gang i en Del Møder, medens det ærede Medlem Hr. Borgbjerg arbejdede haardt nede i Genève, og vi fik altsaa ikke noget Svar fra det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, men fra det ærede Medlem Hr. Stauning fik vi jo egentlig det Svar, at det kunde da aldrig falde Socialdemokratiet ind. Nej, det har jo de sidste Dage ogsaa vist i Spørgsmaalet om Besættelse af en Plads i det udenrigspolitiske Nævn og ogsaa andre Steder — Socialdemokratiet ved nok, hvad det har fat paa, og har det fat paa en Ting, giver det ikke saadan slip paa den, undtagen naar der trækkes Lod. Det Spørgsmaal skulde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg besvare, inden det bliver forlangt af os, at vi skal give et Svar. Vil man fra Socialdemokratiets Side lade være med at benytte et eventuelt Flertal i Landstinget? Inden Valget svarede det ærede Medlem Hr. Stauning som sagt nærmest: Nej.

Angaaende min egen Stilling skal jeg sige, at den er begribeligvis nøjagtig den samme nu, som den har været før. Den Afgørelse, der blev truffet gennem den Stilling, Landstingets Flertalspartier indtog i 1919 under gamle Jørgen Pedersens Ledelse, var efter min Opfattelse en klog Afgørelse, en Afgørelse, som just betød, at man ikke, naar et Folketingsvalg havde afgjort et Spørgsmaal, skulde have endeløse Stridigheder om det. Jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at sige, at de forskellige politiske Udtalelser, der har været fremme siden — jeg mindes en Udtalelse af Vestres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg —, tyder i Retning af en voksende Forstaaelse af denne Betragtning, og der kan ogsaa nævnes andre Udtalelser i samme Retning.

Angaaende Spørgsmaalet om Stillingen til Landstinget, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg rejste, har jeg heller ikke noget at tilføje. Jeg talte den Gang, hvad der i givne Situationer og angaaende Enkeltspørgsmaal maa være enhvers Ret, naar han selv understreger det, ikke paa mit Partis, men paa egne Vegne. Men for øvrigt vil jeg gerne sige — ikke fordi jeg tror, at Sagen egner sig til et Panterspring, noget, vi jo ikke ofte plejer at foretage i dansk Politik; det meste af, hvad det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har faaet gennemført, er jo heller ikke blevet gennemført ved Panterspring, men snarere ved det bløde og runde og seje, som mere og mere er kommet frem i hans Karakter... (Borgbjerg: Valgloven af 1920) ... ja, Valgloven af 1920 var nu endelig ikke det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Panterspring,